

عنوان مقاله:

اقامتگاه اشخاص حقیقی در حقوق ایران

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی افق های نوین در علوم انسانی، اقتصاد، کارآفرینی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

لیلاسادات حسینی رباط - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ملارد

خلاصه مقاله:

اقامتگاه، به مکانی گفته میشود که شخص در آنجا سکونت داشته و مرکز مهم امور او نیز در آنجا باشد. اگر محل سکونت شخصی غیر از مرکز مهم امور او باشد، مرکز مهم امور او اقامتگاه محسوب می شود. مفهوم تاریخی اقامتگاه به لحاظ ریشه تاریخی به حقوق روم باز میگردد. در آن حقوق منظور از اقامتگاه بیشتر محلی بوده است که شخص به همراه خانواده خود به قصد ماندن در آنجا سکونت می کرده است. در حقوق روم احوال شخصیه تابع قانون اقامتگاه بوده و افراد در تعیین اقامتگاه خود آزادی کامل داشتند فقط در مورد برخی اشخاص مثل زن شوهردار، محجورین و بعضی از شاغلین دولتی این اختیار و آزادی از بین می رفت، لذا اشخاص مزبور دارای اقامتگاه اجباری بودند. در فرانسه اقامتگاه محلی بوده که مرکز امور مهم شخص در آنجا قرار داشته و احوال شخصیه هر فرد تابع عرف و قانون حاکم بر اقامتگاه وی به شمار می آمد اما امروزه در این کشور اقامتگاه با وجود ضابطه تابعیت جهت تعیین قانون صالح حاکم بر احوال شخصیه، اهمیت گاشته خود را از دست داده است.

کلمات کلیدی:

اقامتگاه، آثار قضایی، پیامدهای حقوقی، احوال شخصیه، اقامتگاه اختیاری، اقامتگاه اجباری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1993034>

